

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Item eiusdem, ex quaternione XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ter. me, inquam, quem cernitis. Sed aliquando perperam interpretor. Audiamus ex sequentibus: *Sicut misit me viuens Pater.* Ille diuinitatem exponit, ego vero humanitatem. Iam videamus, quis perperam interpretetur: *Sicut misit me viuens Pater.* Hæreticus etiam dicit: Diuinitatem hic exprimit. sensus est enim: Misit me Deum Verbum. Secundum illos: *Sicut misit me viuens Pater,* & ego Deus Verbum viuo propter Patrem. Deinde quod mox sequitur: *Qui manducat me, & ipse viuet.* Quid quæso manducamus? diuinitatemne, an humanitatem?

Ibid.

Item eiusdem, ex quaternione X V I.

Rom. 5. v. 10

Hebr. 1. v. 2.

Et omnino, ait, si totum nouum testamentum simul accurate scrutatus fueris, nusquam in eo mortem Deo adscriptam comperies, sed vel Christo, aut Domino, aut Filio. Hæ autem voces, Christus, & Filius, & Dominus, cum vnigenito in scripturis tribuuntur, naturarum duarum indices existunt: & aliquando quidem diuinitatem, nonnunquam vero humanitatem, interdum autem utramque simul expriment. Exempli causa, quando apostolus Paulus per epistolam ita prædicat: *Cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii eius;* Filii humanitatem clare indicat. At vero cum idem rursus ad Hebræos scribens ait: *Deus nobis locutus est in Filio, per quem fecit & sæcula;* diuinitatem Filii indicat. Neque enim caro sæcula condidit, vt quæ multa post sæcula formata sit. Et infra: Neque

πῆρ ἐμέ (V) Φαγόμενον. ἀλλ' ἐπίστευον παρερμιλωθῶ. ἀκούσαντων ἐν τῇ ἐξῆς· καὶ οὕτως ἀπέστλέ με ὁ ζῶν πατήρ. ἐκείν (C) λέγει πῶς θεότητα, ἐγὼ δὲ πῶς ἀνθρώπινην. ἰδὼν μὲν τις ὁ παρερμιλωθῶν· καὶ οὕτως ἀπέστλέ με ὁ ζῶν πατήρ· λέγει καὶ ὁ ἀβρελικός, ἐν ταῦτα πῶς θεότητα λέγει· ἀπέστλέ με, Φησὶ, (C) θεὸν λόγον· καὶ οὕτως ἀπέστλέ με ὁ ζῶν πατήρ· κατ' ἐκείνοις, καὶ γὰρ ζῶ ὁ θεὸς λόγος διὰ (V) πατέρα. εἶτα τὸ μὲν τῶτο καὶ ὁ τρώγων με, καὶ κενὸς ζήσεται. ἕνα ἐπίστευον πῶς θεότητα, ἢ πῶς ἀνθρώπινην;

ANNO CHRISTI 431.

Ομοίως τῆ αὐτῆ, περὶ ἀριθμοῦ 15'.

Καὶ ὅλως, φησὶν, εἰ πάντων ὁμοῦ πῶς κενὸν μετὰ ἀλλήλους, ἐκ αὐτῶν ὄντων οὐδαμῶς πῶς αὐτῶν (V) ἀνατῶν τῶ θεῷ προσεπαπόμενον (C), ἀλλ' ἢ Χριστῶ, ἢ υἱῶ, ἢ κυρίῳ. τὸ γὰρ Χριστός, καὶ τὸ υἱός, καὶ τὸ κύριος, τῶ τῆ μονογενεῖς παρὰ τῆς γενεῆς λαμβανόμενον, τῆ φύσεως ὅτι τῆ δύο σημαντικόν· καὶ ποτὲ μὲν θεοῦ πῶς θεότητα, ποτὲ δὲ πῶς ἀνθρώπινην, ποτὲ δὲ ἀμφοτέρω. οἷον, ὅπου Παῦλος ἐπιστέλλων κηρύττει· ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ θεῷ διὰ τῆ θανάτου τῆ υἱοῦ αὐτοῦ· πῶς ἀνθρώπινην βοᾷ τῆ υἱοῦ. ἀλλ' λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς πρὸς Ἑβραίους· ὁ θεὸς ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῶ, δι' οὗ καὶ τῶν αἰῶνας ἐποίησε· πῶς θεότητα δηλοῖ τῆ υἱοῦ· οὐδὲ γὰρ ἡ σαρκὶς δημιουργῆς τῶν αἰῶνων, ἢ μετ' αἰῶνας δημιουργηθεῖσα πολλοῖς. καὶ μὴ ἔπερα· οὐδὲ

ANNO
CHRISTI
431.

θεότιτος ἀδελφὸν Ἰακώβον ἔχεν
οὐδὲ τὸ θεοῦ λόγου καὶ αἰματὸς καὶ
σαῖμα, τὸ δεσποτικὸν αἶμα τε καὶ
σῶμα σιτούμενοι.

deitas Iacobum fratrem habuit,
neque Dei Verbi mortem annun-
tiamus, dum corpore & sanguine
dominico reficimur.

1. Cor. II.
v. 26.

Ομοίως τῷ αὐτῷ, τετρα-
δι^ω κυ'.

Item eiusdem, ex quater-
nionē XXIII.

Προσέχω, Φησὶ, τοῖς ἡμετέροις δὴ-
μοις, βλάβετον μὲν πολλὴν κεκτη-
μένοις, καὶ θερμότητι δισέβειαν, ὑπὸ
* ἧς πλεῖστον ὄνομα θεογνωσίας ἀ-
γνωσίας ὀλιγαίνοισι. τῆτο ἵ ἐκ ἐκκλη-
μα τ' λαῶν ἄλλα, πῶς ἀν' ἐπιπροῶς
εἶπομι; * τὸ μὴ ἔχον ἑστὶν διδασκα-
λοις καιρὸν καὶ ἡ τῆν ἀκριβεστέραν
ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν δογματῶν.

Γένης πρεσβύτερ^ω Αλεξάν-
δρείας, καὶ περιμικτή^ω νοταρίων
εἶπεν· ἰδοὺ Φανερός ἐν πόλει Φη-
σὶν, ὅτι τῆν πρὸ αὐτῷ διδασκάλων
οὐδεὶς ταῦτα ἐλάλησε τοῖς λαοῖς, ἀ
αὐτὸς ἐλάλησε.

Φλαυιανὸς ἐπίσκοπος Φιλίπ-
πων εἶπεν· ἴπῃ δὴν καὶ βλάσφη-
μα τὰ πρὸ Νεσορείου εἰρημῶνα, καὶ
οὐ φέροισιν ἀκούσῃ ἡμῶν ἐπιπλεῖον
μολυβέσαι· ἕνασον μέρος τῆς βλα-
σφημίας αὐτῷ ἐμφέρειω τοῖς πρε-
σβυτέρω, πρὸς κατηγορίαν τῆ δι-
δάξαντ^ω αὐτά.

Γένης πρεσβύτερ^ω Αλεξάν-
δρείας, καὶ περιμικτή^ω νοτα-
ρίων εἶπεν· ὁ βλάβετος καὶ θεοσε-
βέστατος μητροπολίτης καὶ ἐπίσκοπος
τῆς Καρθαγίνης Καπρεόλ^ω διὰ
Βεσούλα^ω τῆ διακόνου γέγραφε πρὸς
τὴν ἀγίαν παύτην συνόδον ἐπι-
λῶ, ἡ, εἰ κελύσῃ ὑμῶν ἡ θεοσε-
βεια, ἀναγνώσομαι ἀναγνώσομαι ἵ
καὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆς.

Animaduerto, inquit, plebem
nostram multum religionis, &
maximum pietatis feruorem ha-
bere: verum propter dogmatum
notitiæ diuinæ ignorationem gra-
uiter errare ac labi. Hoc tamen
ipsi populo vitio vertendum non
est, sed doctoribus (quod qua mo-
destia dixerim?) tribuendum, qui-
bus otium non suppetit, vt vobis
aliquid de exactioribus dogmati-
bus proponant.

Petrus presbyter Alexan-
drinus, & notariorum primicerius
dixit: En hic aperte affirmat, ne-
minem ex doctoribus qui ante il-
lum extiterunt, ea populis locu-
tum, quæ ipse locutus est.

Flavianus Philippensium epi-
scopus dixit: Quandoquidem
horrenda ac blasphema sunt Ne-
storiani dicta, neque aures nostræ
hisce amplius inquinari ferunt;
blasphemæ illius voces, ad per-
petuam auctoris accusationem
& notam, singillatim actis infe-
rantur.

Petrus presbyter Alexan-
drinus, & notariorum primicerius
dixit: Reuerendissimus piissimus-
que metropolitanus & episcopus
Carthaginis Capreolus per Besu-
lam diaconum ad sacram hanc
Synodum epistolâ scripsit: hanc,
si pietas vestra iusserit, recitabo.
Recitabo autem & illius inter-
pretationem.

* ἰουδ. 75
3 πβδ

* α